

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **Alverso GmbH**
sídlem Maienbuhlstr. 8c, 7677 Wembach, Spolková republika
Německo

zastoupen daňovým poradcem BD Consult, s. r. o.
sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 9. 1. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce vůči rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 6. 2018, č. j. 2568097/18/3201-52522-805038, ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2807622/18/3201-52522-805038 a ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2808424/18/3201-52522-805038 týkajících se úroku z daňového odpočtu za zdaňovací období leden 2014, která byla současně žalobou napadeným rozhodnutím potvrzena.
2. Žalobce uvedl, že v dané věci není sporný skutkový stav věci, nýbrž právní posouzení výše přiznaného úroku z daňového odpočtu, a to za období od 1. 1. 2015 do jeho vyplacení dne 22. 6. 2018.
3. Žalobce namítá, že prověřování daňového odpočtu za zdaňovací období leden 2014 začalo před 1. 1. 2015, tudíž se na danou věc nemůže aplikovat § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 (dále jen „daňový řád“). Na podporu svého názoru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 7 Afs 373/2018. Žalobci tak neměl být za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 přiznán úrok z daňového odpočtu ve výši 1 %, nýbrž ve výši 14 % + repo sazba ČNB tak, jak to stanovil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 7 Aps 3/2013 (známý též jako „K.“). V této souvislosti žalobce dále namítal, že § 254a daňového řádu nelze na danou věc aplikovat, neboť čl. VII bod 6 přechodných ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. se vztahuje pouze na postup k odstranění pochybností a nikoliv daňovou kontrolu. Tato přechodná ustanovení „resetují“ postupy pro odstranění pochybností zahájené před 1. 1. 2015 pro účely výpočtu překročení pětíměsíční lhůty pro přiznání úroku z daňového odpočtu a nařizuje je počítat znovu od 1. 1. 2015. S ohledem na skutkový děj by žádný z postupů nepřesáhl pětíměsíční lhůtu pro výpočet úroku požadovanou v § 254a daňového řádu.
4. Závěrem žalobce namítal, že výše úroků stanovená § 254a daňového řádu je s ohledem na smysl a účel úroku z daňového odpočtu vymezeného rozsudkem „K.“ a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 2 Afs 15/2017 zjevně extrémně nízká, diskriminující a rozporná s evropským právem. Podle žalobce rozpor s evropským právem vyplývá z rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. C-654/13 ve věci Delphi Hungary, rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. C-387/16 a stanoviska generálního advokáta v této věci. Žalobce dále poukázal na výši úroků z prodlení stanovených v nařízení vlády č. 351/2013 Sb., výši úroků z prodlení stanovenou v § 252 daňového řádu a výši penále stanovenou v § 251 daňového řádu.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce žalobce týkající se aplikace § 254a daňového řádu na danou věc uvedl, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 7 Afs 373/2018 dopadá na případ odlišný od nynějšího případu a nelze jej tak aplikovat. Pokud jde o aplikaci § 254a daňového řádu ve vztahu k přechodným ustanovením zákona č. 267/2014 Sb., žalovaný odkázal na argumentaci v napadeném rozhodnutí, kde se touto námitkou zabýval. Žalovaný dodal, že pokud jde o dobu úročení,

vycházel z právního závěru rozsudku „K.“, což žalobce nezpochybňuje. S účinností od 1. 1. 2015 však výši přiznaného úroku posuzoval podle § 254a daňového řádu, které vyplnilo do té doby existující nepřipustnou mezeru v právu. Žalovaný dále poukázal na to, že přechodná ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. se musí vztahovat i na případy, kdy byla před 1. 1. 2015 zahájena daňová kontrola, která je závažnějším kontrolním postupem, než jen odstraňování pochybností, v tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2019, sp. zn. 3 Af 41/2017. K námitce žalobce ohledně rozporu výše úroku z daňového odpočtu stanovené zákonodárcem s evropským právem žalovaný uvedl, že touto námitkou se zabýval v napadeném rozhodnutí, na které odkázal.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze spisu správce daně krajský soud zjistil, že dne 27. 2. 2014 podal žalobce u správce daně daňové přiznání k DPH za leden 2014, ve kterém tvrdil nárok na daňový odpočet ve výši 602 172 Kč. Výzvou ze dne 25. 3. 2014, č. j. 1768923/14/2001-25103-109934 byl žalobce vyzván k tomu, aby podle § 89 odst. 1 daňového řádu odstranil pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti podaného daňového přiznání za leden 2014. Dne 4. 2. 2015 byl sepsán úřední záznam podle § 90 daňového řádu zachycující průběh odstraňování pochybností s výsledkem, že se žalobci nepodařilo odstranit všechny pochybnosti správce daně. Následně byl správcem daně dne 1. 4. 2015 sepsán protokol o zahájení daňové kontroly na DPH za leden 2014. Daňová kontrola byla ukončena dne 4. 6. 2018, kdy byla projednána zpráva o daňové kontrole č. j. 5044542/18/2012-60563-105308. Dne 14. 6. 2018 vydal správce daně platební výměr č. j. 2557744/18/3201-52522-805038, kterým stanovil, že žalobci vznikl nárok na odpočet DPH za leden 2014 ve výši 399 215 Kč, který byl žalobci vyplacen dne 22. 6. 2018. Dne 23. 7. 2018 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu č. j. 2808424/18/3201-52522-805038, kterým přiznal žalobci za období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 úrok z daňového odpočtu z částky 399 215 Kč ve výši 1 % + repo sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 1 735 Kč. Dne 23. 7. 2018 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu č. j. 2807622/18/3201-52522-805038, kterým přiznal žalobci za období od 3. 5. 2014 do 31. 12. 2014 úrok z daňového odpočtu z částky 399 215 Kč ve výši 14 % + repo sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 37 342 Kč. Dne 15. 6. 2018 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu č. j. 2568097/18/3201-52522-805038, kterým přiznal žalobci za období od 1. 6. 2015 do 22. 6. 2018 úrok z daňového odpočtu z částky 399 215 Kč ve výši 1 % + repo sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 13 691 Kč. Svá rozhodnutí správce daně odůvodnil tak, že pokud jde o úrok z daňového odpočtu DPH za období od 3. 5. 2014 do 31. 12. 2014, vycházel z právního názoru obsaženého v rozsudku „Kordárna“, tedy přiznal žalobci úrok z daňového odpočtu DPH po uplynutí lhůty 3 měsíců počítané od posledního dne zdaňovacího období leden 2014. Současně správce daně zohlednil, že žalobce daňové přiznání podal dne 27. 2. 2014, tj. o 2 dny později. Tyto dva dny zohlednil správce daně při určení počátku úročení daňového odpočtu, kdy tento den stanovil na 3. 5. 2014. Úrok z daňového odpočtu za období od 1. 1. 2015 do 31. 5. 2015 odůvodnil správce daně tím, že dne 1. 1. 2015 nabyt účinnosti zákon č. 267/2014 Sb., který do daňového řádu vložil § 254a, avšak jelikož s ohledem na bod 6 přechodných ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. by při doslovném výkladu žalobci úrok z daňového odpočtu za uvedené období nenáležel, přiznal mu správce daně úrok ve výši stanovený přímo § 254a daňového řádu. Úrok ve výši stanovené v rozsudku „Kordárna“ být přiznán nemohl, neboť na danou věc již dopadal § 254a daňového řádu. Úrok z daňového odpočtu za období od 1. 6. 2015 do 22. 6.

2018 odůvodnil správce daně tak, že v daném případě byl postup k odstranění pochybností započat před 1. 1. 2015, tudíž se podle bodu 6 přechodných ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. považuje tento postup za zahájený dnem 1. 1. 2015. Pětiměsíční lhůta uvedená v § 254a daňového řádu uplynula dne 31. 5. 2015 a den 1. 6. 2015 je prvním dnem úročení. Dne 1. 4. 2015 sice byl postup k odstranění pochybností ukončen zahájením daňové kontroly, avšak i ta je zahrnuta v úročeném období. Proti uvedeným rozhodnutím brojil žalobce odvoláním, ve kterém namítal, že ustanovení § 254a daňového řádu na daný případ nedopadá, neboť upravuje pouze postup k odstranění pochybností, nikoliv daňovou kontrolu. Zároveň uvedené ustanovení nařizuje počítat lhůtu pro úročení od 1. 1. 2015 od počátku, nelze jej tedy aplikovat ani z časového hlediska. Dále žalobce namítal, že správce daně nerespektoval rozsudek „Kordárna“ a závěry vyplývající z rozhodnutí Soudního dvora EU ve věcech C-107/10, C-25/07, C-286/94 a C 120/15. Dále namítal, že výše úroku upravená v § 254a daňového řádu je nepřiměřeně nízká a neproporcionální. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Tímto rozhodnutím potvrdil výše specifikovaná rozhodnutí správce daně o výši úroku z daňového odpočtu a zamítl odvolání žalobce. Z obsahu rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se plně ztotožnil se závěry správce daně a vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce, které byly z větší části totožné jako výše popsane žalobní námitky.

Posouzení věci krajským soudem

7. Jádrem žalobní argumentace je skutečnost, že správce daně, resp. žalovaný měli žalobci přiznat za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 z daňového odpočtu úrok ve výši 14 % + repo sazba stanovená ČNB, a nikoliv úrok ve výši 1 % + repo sazba ČNB, tak jak jej upravuje § 254a daňového řádu, který je na daný případ podle žalobce neaplikovatelný. V tomto rozsahu se tedy krajský soud podanou žalobou zabýval.
8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. K žalobní námitce stran aplikace § 254a daňového řádu na projednávanou věc krajský soud uvádí, že k problematice přiznání úroků z tzv. zadržovaných daňových odpočtů zaujal Nejvyšší správní soud ve věci „K.“, následující stanovisko: *„Uplatní-li plátce DPH nárok na nadměrný odpočet (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcí za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu plátcí úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.“* Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud za pomoci analogie legis vyplnil mezeru v daňovém řádu, která spočívala v tom, že daňový subjekt nemá nárok na jakýkoliv úrok z částky daňového odpočtu, kterou správce daně nepřiměřeně dlouho zadržuje. Za tohoto stavu Nejvyšší správní soud dovodil, že je nutné vycházet z ustanovení daňového řádu svým účelem nejbližším, kterým je § 155 daňového řádu, jenž upravuje úrok z vratitelného přeplatku ve výši 14 % + repo sazba ČNB.

10. Zákonodárce si posléze uvědomil onu mezeru v daňovém řádu a s účinností od 1. 1. 2015 do něj vtělil ustanovení § 254a, který v odst. 1 stanovil, že „*v případě, že postup k odstranění pochybností vztahující se k řádnému daňovému tvrzení nebo dodatečnému daňovému tvrzení, ze kterého vyplývá, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, trvá déle než 5 měsíců, náleží daňovému subjektu úrok z daňového odpočtu stanoveného správcem daně.*“ Citované ustanovení bylo do daňového řádu vtěleno novelou provedenou zákonem č. 267/2014 Sb., jehož čl. VII bod 6 přechodných ustanovení stanoví, že „*byl-li postup k odstranění pochybností zahájen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, považuje se takový postup pro účely § 254a zákona č. 280/2009 Sb. za zahájený dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.
11. Výkladem tohoto přechodného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 7 Afs 373/2018, který dospěl k závěru, že „*nastal-li den rozhodný pro přiznání nároku na úrok z nadměrného odpočtu náležející za dobu prověřování (jímž se ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2014, čj. 7 Aps 3/2013-47, rozumí den následující po uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období) před 1. 1. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a další související zákony, a současně byl před účinností uvedeného zákona ukončen i postup k odstranění pochybností, neuplatní se ustanovení § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a plátcí v takovém případě náleží za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 daňového řádu*“. Krajský soud se s právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku ztotožňuje, avšak na rozdíl od žalobce má za to, že nedopadá na nyní projednávaný případ. Postup k odstranění pochybností byl zahájen dne 25. 3. 2014, tedy před účinností výše uvedené novely. Stejně tak počátek úročení ve smyslu rozsudku „K.“ nastal před účinností této novely. Nicméně v tomto případě nebyl postup k odstranění pochybností ukončen před účinností novely, ale až dne 1. 4. 2015, kdy byla zahájena daňová kontrola, a prověřování nároku na daňový odpočet ze strany správce daně pokračovalo. Za těchto okolností neshledal soud důvod nepostupovat podle § 254a daňového řádu i v případech, kdy postup k odstranění pochybností začal před 1. 1. 2015, avšak nebyl do tohoto dne ukončen.
12. S žalobcem se lze ztotožnit v tom, že podle doslovného znění čl. VII bodu 6 přechodných ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. by bylo nutné všechny započaté postupy k odstranění pochybností považovat za zahájené dnem 1. 1. 2015, což by mělo za následek nepřipustně retroaktivní účinek novely, a tedy zánik prodlení správce daně potažmo nároku daňového subjektu na úrok z daňového odpočtu. Tento výklad by v zásadě popíral právní názor zaujatý v rozsudku „K.“. Žalovaný si tohoto problému byl vědom a v podstatě konstatoval, že prodlení správce daně trvalo. Nepřiznal mu však s ohledem na zavedení § 254a daňového řádu úrok ve výši stanoveném v rozsudku „K.“, nýbrž ve výši na danou věc aplikovatelného § 254a odst. 3 daňového řádu. Tomuto postupu žalovaného nelze nic vytknout.
13. Krajskému soudu není zřejmé, proč by se ustanovení § 254a daňového řádu nemělo na danou věc vztahovat z důvodu, že se výslovně vztahuje jen na postup k odstranění pochybností a nikoliv na daňovou kontrolu. Jak již vyplývá z výše uvedeného, postup k odstranění pochybností správce daně byl ukončen až dne 1. 4. 2015, tedy až po účinnosti novely provedené zákonem č. 267/2014 Sb. Jinými slovy ke dni účinnosti této novely

postup k odstranění pochybností nebyl ukončen, což jak je uvedeno výše, umožnilo aplikaci § 254a daňového řádu. Správce daně navíc žalobci přiznal úrok z daňového odpočtu podle § 254a daňového řádu i za období probíhající daňové kontroly, která začala dne 1. 4. 2015, což odůvodnil správce daně tím, že z hlediska účelu není mezi daňovou kontrolou a postupem k odstranění pochybností žádného rozdílu. V obou případech totiž dochází k prověřování nároku daňového subjektu na daňový odpočet, což ve svém důsledku oddaluje vyplacení daňového odpočtu daňovému subjektu.

14. Z výše uvedených důvodů hodnotí krajský soud první žalobní námitku jako nedůvodnou.
15. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se výše úroku z daňového odpočtu upravené v § 254a daňového řádu krajský soud uvádí, že se lze s žalobcem ztotožnit v tom, že výše úroku upravená v § 155 odst. 5 daňového řádu a v § 254a odst. 3 daňového řádu je značně rozdílná a pro žalobce nepříznivá. Rozdílné jsou však i funkce obou uvedených úroků. Úrok z nadměrného odpočtu na rozdíl od úroku z vratitelného přeplatku (§ 155 odst. 5 daňového řádu) či úroku z neoprávněného jednání správce daně (§ 254 daňového řádu) nepředstavuje sankci za pochybení správce daně. Zahájí-li správce daně postup k odstranění pochybností či daňovou kontrolu, je tomu proto, aby ověřil správnost, průkaznost nebo úplnost podaného daňového tvrzení nebo pravdivost údajů v něm uvedených. Jinými slovy koná jemu zákonem stanovenou povinnost. Pokud po skončení kontrolní činnosti dospěje k závěru, který se následně ukáže nesprávným, nastávají důsledky pozdního vracení daňového odpočtu DPH. Úrok z daňového odpočtu pak představuje kompenzaci za dočasné zadržování finančních prostředků odpovídajících nároku na daňový odpočet v důsledku překročení přiměřené doby, která je správci daně zákonem dána pro prověření tohoto nároku. Značnou roli zde hraje i množství a náročnost prověřování nároků na odpočet daňových subjektů ze strany správce daně, neboť tyto jsou – ne zcela výjimečně – zatíženy daňovými podvody a je tak ve veřejném zájmu, aby tato prověřování probíhala velmi důkladně. Ve světle těchto okolností je tedy zjevné, že výše úroku z daňového odpočtu nemůže dosahovat výše úroku z vratitelného přeplatku či úroku z neoprávněného jednání správce daně. Krajský soud na tomto místě rovněž zdůrazňuje, že stanovení výše úroku je věcí zákonodárce. Tento sice podstatně snížil výši úroku v neprospěch daňových subjektů, nicméně daňové subjekty si mohly být vědomy toho, že rozsudek „K.“ představuje jakési provizorní řešení, na které bude zákonodárce reagovat a že nově upraví úrok z daňového odpočtu, jehož výše zdaleka nemusí odpovídat výši úroku z vratitelného přeplatku. Soud by v tomto ohledu mohl stanovenou výši zpochybnit pouze tehdy, pokud by měl za to, že je v rozporu s ústavním pořádkem (např. z důvodu zjevné neproporcionality, který by měla za následek zásah do vlastnického práva), resp. s přímo použitelným předpisem evropského práva. Krajský soud však takový nedostatek ustanovení § 254a daňového řádu neshledal.
16. Krajský soud má za to, že výše úroku upravená v § 254a odst. 3 daňového řádu není v rozporu s evropským právem ani judikaturou Soudního dvora, na kterou žalobce odkazoval. Předně je nutné uvést, že směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty (zejm. pak čl. 183 této směrnice) a k tomu dostupná judikatura Soudního dvora EU přenechává členským státům určitou volnost při stanovení podmínek pro vrácení nadměrného odpočtu DPH. Tyto podmínky nesmí narušit zásadu daňové neutrality tím, že na jejich základě bude osoba povinná k dani zcela nebo částečně zatížena touto daní. Tyto podmínky musejí osobě povinné k dani především umožnit za adekvátních podmínek dosáhnout uspokojení celé pohledávky vzniklé z tohoto

nadměrného odpočtu DPH, z čehož vyplývá, že vrácení daně musí být uskutečněno v přiměřené lhůtě a že zvolený způsob vrácení nesmí pro osobu povinnou k dani v žádném případě obnášet jakékoli finanční riziko. Pokud tedy dojde k vrácení nadměrného odpočtu DPH osobě povinné k dani po uplynutí přiměřené lhůty, zásada neutrality systému DPH vyžaduje, aby finanční ztráty vzniklé osobě povinné k dani v důsledku nemožnosti disponovat dotčenými peněžitými částkami byly nahrazeny zaplacením úroků z prodlení. Při neexistenci unijní právní úpravy v oblasti DPH přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu stanovit podmínky, za kterých musí být úroky z prodlení uhrazeny, zejména sazbu a způsob výpočtu těchto úroků, avšak při dodržení zásady daňové neutrality. Podle názoru krajského soudu těmto podmínkám úprava daňového odpočtu zcela vyhovuje.

17. Dále krajský soud uvádí, že rozhodnutí Soudního dvora EU č. C-387/16 se na projednávaný případ nevztahuje, neboť se zabývá možností ad hoc snížení úroků z daňového odpočtu z důvodu okolností, na které daňový subjekt nemá vliv jako např. délka prodlení s vrácením odpočtu, důvody, pro které k vrácení nedošlo apod. Jinými slovy se jednalo o případ, kdy litevské právní předpisy upravovaly konkrétní výši úroků z daňového odpočtu, která však mohla být rozhodnutím správce daně či soudu snížena. Česká právní úprava nic takového neumožňuje. Stejně tak není přílehlavý odkaz na rozhodnutí Soudního dvora EU č. C-654/13, ve kterém Soudní dvůr judikoval, že otázka výše úroků z daňového odpočtu je ponechána na úvaze členských států. Ani tuto námitku tedy krajský soud neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud s ohledem na uvedené žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. května 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu